

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 232/2010-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. mája 2010 predbežne prerokoval sťažnosť J. J., D., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Ndob 13/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. J. **o d m i e t a** ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. marca 2010 doručená sťažnosť J. J. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Ndob 13/2009.

V sťažnosti označenej ako „žaloba“ sťažovateľ uviedol:

„Dňa 9. januára 2007 som podal odvolanie voči uzneseniu Najvyšší súd SR - 3 Obdo 10/2006 a to cestou Okresného súdu Veľký Krtíš... Na toto moje odvolanie prišla prvá

odpoved'... 15.07.2009. ... Od 09.01.2007 do 15.07.2009 – 28 mesiacov a 24 dní... nebola so mnou vedená žiadna listová korešpondencia – ani iné žiadne vyrozumenia...“.

Z prílohy pripojenej k sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ listom z 27. júla 2009 požiadal predsedu najvyššieho súdu „... aby podal vysvetlenie prečo sa v danej veci nič nekonalo“. Sťažovateľ v liste uvádza konanie vedené pod sp. zn. 2 Ndob 13/2009.

Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd nekonal efektívne v zmysle základných princípov ústavy a právnych predpisov Slovenskej republiky a poukazuje na skutočnosť, že „... Reálna súdna ochrana znamená odstránenie stavu právnej neistoty čo je možné dosiahnuť len aktívnou činnosťou súdu...“.

Sťažovateľ zároveň konštatuje, že „ide o jednoduchú vec po právnej stránke ako aj skutkového základu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti mám za to, že NS SR... vo veci riadne nekonal čím došlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a k nedôvodným prieťahom v konaní...

Sťažovateľ si zároveň... uplatňuje primerané finančné zadosťučinenie vo výške 132 775,67 Eura ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadriteľnú v peniazoch za to že sťažovateľ je povinný trpieť stav právnej neistoty v ktorej sa nachádzal.“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie „základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR postupom NS SR...“.

Aby sťažovateľovi... bolo priznané finančné zadosťučinenie v sume 132 775,67 Eura ktoré je NS SR... povinný vyplatiť do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu ako aj vzniknuté trovy a... náhradu hotových výdavkov vo výške 300 Euro...

Týmto žiadam, aby Ústavný súd SR zaviazal Najvyšší súd SR... na plnenie si svojej povinnosti v danej veci...“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov...

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Ndob 13/2009.

V rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd zistil, že pod sp. zn. 2 Ndob 13/2009 je na najvyššom súde vedené konanie o námietke zaujatosti voči predsedníčke senátu najvyššieho súdu, ktorú vzniesol sťažovateľ 3. júna 2009 v dovolacom konaní sp. zn. 3 Obdo 20/2009. O námietke sťažovateľa najvyšší súd rozhodol uznesením z 24. júna 2009, ktoré bolo doručené sťažovateľovi 15. júla 2009 a v tento deň nadobudlo aj právoplatnosť.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť (pozri napr. I. ÚS 120/02, I. ÚS 124/04). Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03).

Ústavný súd už rozhodol, že v kontexte ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je v zásade „iným zásahom“ pre počítanie lehoty na včasnosť podania sťažnosti (I. ÚS 161/02, I. ÚS 6/03).

Lehota na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy začala v okolnostiach danej veci plynúť dňom, keď sa sťažovateľ „dozvedel“ o zbytočných prietáhoch, teda o „inom zásahu“ najvyššieho súdu, ktorého označil za účastníka tohto konania. Rozhodnutie, ktorým najvyšší súd rozhodol o námietke zaujatosti, nadobudlo právoplatnosť 15. júla 2009. Vzhľadom na to, že predmetná sťažnosť bola podaná ústavnému súdu 26. marca 2010, teda už po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ústavný súd sa už nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok uvedených v sťažnosti. Z uvedených dôvodov bolo potrebné sťažnosť posúdiť ako návrh podaný oneskorene.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. mája 2010